

Samozřejmě, že folktimové nároky na rychlost dodání reportáže jsou vyšší, než tempo, které jsem právě nastolil, ale v létě se člověk poměrně často ocitá v situaci, kdy okolnosti brání zasednout k počítačové klávesnici. Chci doufat, že i v srpnu se najde ještě dost čtenářů, kteří si rádi přečtou o letošním národním finále Porty, které se již tradičně konalo poslední červnový víkend v lesním divadle v Řevnicích.

Pro mě byl tento ročník Porty výjimečný tím, že jsem se rozhodl absolvovat kompletní finále (povedlo se mi to s drobnými výjimkami – jako že jsem třeba v pátek nepřišel z práce včas na zahájení *Vlajkou*), což jsem podnikl možná poprvé od lochotínského třicetitisícového finále v roce 1989. (To „možná“ nepíši proto, že bych byl tak sklerotický, ale protože jsem se účastnil v 90. letech zhruba třikrát nebo čtyřikrát finále Trampské Porty v Ústí nad Labem a nejsem si jist, jak si to mohu nebo nemohu podle regulí znovusjednocené Porty započítat...) A proč že jsem o to tolik

stál? Třeba že 25 let je až až. Nebo že zánikem či „umenšováním“ některých festivalů získává dobře šlapající Porta na důležitosti. Nebo že je to momentálně určitě nejlépe zorganizovaná a obsazená soutěž v žánru. Pokud chcete získat jakýs takýs přehled, kdo se dere v žánru vzhůru, Portu vám určitě doporučuji. Navíc můžete aspoň částečně zjistit, kdo ze stálíc žánru co v poslední době udělal nebo neudělal, nebo zakusit trošku jinou atmosféru, než je ta standardní na dalších FCT festivalech.

Dovolím si většinu reportáže věnovat soutěži, která je podle mne středobodem Porty. Podle údajů festivalového zpravodaje Portýr (dvanáct stránek za 10 Kč každý den; dobrá práce) soutěžilo letos 228 formací, ve finále se nakonec potkalo sedmnáct z nich, přičemž tři musely projít přes semifinále, které se konalo přímo v Řevnicích. Jak jsem je viděl já? Nejlepší z nich byl podle mého názoru **Markéta Zdeňková Kvartet**. Mladá autorka a interpretka songů laděných folk-jazz-šansonově (a kytaristka) s doprovodem naprosto špičkových muzikantů (Zdeněk Zdeněk – piano, Václav Mašek – baskytara, Lucia Priester – housle) sice nebyla úplně nejblíže mému hudebnímu srdci, ale to by mně v hypotetické roli porotce bylo úplně jedno a doufám, že to bylo jedno i porotcům reálným. Ani to, že byla protagonistka někdy trochu studenější a na roli interpretky bude muset ještě zapracovat, by mě nepřesvědčilo hlasovat pro

někoho jiného. (Nicméně o osudu kapely leccos naznačil už fakt, že Markéta Zdeňková Kvartet musel projít přes semifinále...) Jako otázku bych viděl pouze to, jestli muzikant, který interpretačně trčel o několik tlustých vrstev nad všemi ostatními hráči – tedy jazzman Zdeněk Zdeněk – má soutěžit na Portě. Pokud si porotci kladli tuto otázku, tak jim trochu rozumím. Chceme, aby spolu příště na Portě soutěžili Jiří Stivín Band vs. Luboš Andršt Band, nebo spíš mladí, nadějní, ušatí písničkáři, které ještě nikdo jménem nezná? Jenže na druhou stranu, Markétin otec Zdeněk Zdeněk není její trik pro vítězství na Portě, ale stálý člen pravidelně vystupující kapely... No dobrá. Tak když ne Markéta Zdeňková Kvartet, tak tedy

Disneyband

, těm jsem předvídal vítězství, hned jak dohráli (ještě před Markétou Zdeňkovou). Přes všechny drobné výhrady, které někdy mohu mít vůči písničkám Martina Kadlece, je to přece jen oproti průměru portovního finále o patro dokonalejší autor s dvěma alby na kontě, skvělým baskytaristou Markem Štulírem – a v řevnickém finále taky s

vynikající hostující zpěvačkou Hankou Skřivánkovou namísto „domácí“ Aničky Drábkové, která nějak zrovna neměla čas. A v tom byl mnohá důvod porážky Disneybandu. „*Toto není kapela, která do finále postoupila,*

“ měla podle mých zdrojů prohlásit porota a Disneyband nehodnotit. Asi by to chtělo, aby si mladé zpěvačky přečetly můj úvod o důležitosti Porty v současnosti... No dobrá. Tak půjdeme dál: ještě pořád slyšitelně lepší, než masa portovního finále, byli určitě

Nevermore & Kosmonaut

, se zajímavými skladbami Michala Kosmonauta Šimíčka i osobitou interpretací jeho kapely. Já vím, že se vlastní vinou nepředvedli v tom úplně nejlepším světle, které jindy umějí vyzářit. Víím, že rozzuřili svým zdržováním a vtípkami, které bavily nejspíš jenom je, předsedkyni poroty, která na ně pokřikovala přes celé Lesní divadlo: „

Hrajte!

“ Ale přesto bych čekal, že budou „diskvalifikováni“ (v uvozovkách proto, že vše bylo neoficiální) spíš proto, že oproti pravidlům používali sampler, a ne proto, že říkali divákům takové to standardní „

kupte si naše cédéčko

“ (jak mi sdělil můj zdroj). No dobrá... Ale není třikrát „no dobrá“ trochu moc? Neničí pověst Porty to, že nedokáže – byť třeba z pochopitelných důvodů – ocenit hned tři nejlepší (podle mého názoru, ovšem) kapely?

Ty nejlepší podle poroty – tedy vítěze celostátní Porty 2014 a další dvě oceněné kapely – už

samozřejmě znáte. Jak se mi líbily? Vítězný **LoukaBand** bych měl někde nad průměrem: akustická kytara (a foukačka), elektrické housle, baskytara a perkuse, tedy složením téměř akustičtí hráči, cítěním hodně folkrock. Písničky poměrně zajímavé, zpěvák (Slávek Šup) kvalitní, i když s lehkou manýrou, rtuťovitá a dost sebestředná houslistka Helen Kuglerová vytvářela plochy z dlouhých tónů tak trochu bez ohledu na to, co zrovna hrál zbytek kapely, nicméně přesto se jejich „dvě hudby“ nějak – a většinou i zajímavě – potkávaly. Jenom jsem odmítal je vidět jako to nejlepší ze soutěže jen proto, že Helen nasadila zběsilé vizuální pojetí „*probíjejí mi housle!*“

“ a všichni jí to slupli i s navijákem – ale o tom už jsem na stránkách FOLKtimu diskutoval. Svoje komentáře k druhému Triu

P.E.S.

dávám hned zkraje do závorky: sice jsem

byl přítomen, ale když chtěl člověk někdy natáčet rozhovory a pídit se po zákulisních informacích, vnímání některých vystoupení to trochu odneslo. Víím, že jsem si kladl u Tria P.E.S. otázku, jestli přinesli něco svého nebo aspoň zajímavého („*akustický swing... očividná záliba v hudbě zejména 50. a 60. let...*“

“; stihl jsem si všimnout, že minimálně jedna skladba byla coververze standardu). A taky že zpěvačka Elizabeth má krásný, zdravý, silný hlas – akorát jsem měl pocit, že netuší, co je to dynamika a pere do toho stále forte a ještě víc. Třetí

Rendez fou

jsem si poslechl s potěšením, protože je to pokračování jihlavského tria Honzíkova cesta, které jsem míval rád: tedy poměrně nenápadný, ale nápaditý písničkový projekt. Jenom mně výsledná muzika připadala trochu řidká, protože zahráli a zazpívali jenom Honza Fous (kytara) a Jana Gregárková (příčná flétna); třetí muzikant se nedostavil (na rozdíl od Honzíkovy cesty to u Rendez fou není baskytarista ale perkusista). (Jen mě napadlo: kdyby namísto chybějící Aničky Drábkové nepřišel s Disneybandem nikdo, dopadli by lépe?)

A dál? Líbil se mi **Jindřich Černohorský** s kapelou, dobře skládající písničkář s bezchybně hrající skupinou, ale bylo mi jasné, že díky trochu popovému soundu a trochu leklé pódiové prezentaci to na výhru nebude. Duo **Quaoar** (postoupilo ze semifinále) se zlepšuje sice velmi zvolna, ale zato vzhledem k začátkům v hluboce dětském věku už velmi dlouho, takže jejich vystoupení byl příjemný zážitek; mimochodem, Klára Vytisková dostala zvláštní ocenění poroty. Třetí a poslední postoupivší ze semifinále – brněnské

Pocity

- se zase (dle mého zdroje) líbil porotě. To je efekt na Portě působící minimálně od 70. let: z regionálních kol postoupí do finále ti nejoriginálnější a ve finále pak porotcům pro samou originalitu chybí takový ten normální, slušně zahraný folk. Tak ten zastupovaly Pocity: dobré,

až na to, že jsem v tom jejich středovém folku chvílemi rozeznával nejen jednotlivé vlivy slavnějších předchůdců, ale i kusy jejich melodií. Možná trochu příliš hudby někoho jiného jsem slyšel i v projevu kapely **Potokap**, která navíc ještě nehrála tak dobře jako Pocity. Těšil jsem se na tramp-folkové **Choroše**, protože tam působí známá jména (Petr Ovsenák, Aleš Rogalewicz, Tomáš Doug Machalík) a řada známých chválila, ale přiznávám, že mě jejich styl, filosofie, repertoár – jak chcete – zas tak přínosný nepřišel a hlavně jim ten večer nějak nepřály múzy; nakonec i ti zmínění známí připustili, že se bohužel nezadařilo. Převážně dámský **Duni**

buch

inklinující k pseudolidovkám mě příliš neoslovil ani svým repertoárem, ani interpretací, stejně tak

Jan Ombre Blahynka

byl jako písničkář – přes řadu úspěchů na různých soutěžích – poněkud všední. Rodinná kapela

Marod

by se snad lépe hodila – alespoň částí repertoáru – na Dětskou Portu. CZ,

Paapaa

a

Čáry máry

jsem v pátek večer nestihl.

Co se týče nesoutěžní části – čili jak se dřív říkalo hostů - nejvíc mě asi uchvátili Sourozenci Ulrychovi a **Javory**, slavící celou řadu kulatých a půlkulatých výročí (jako třeba 135 let Petra a Hany, myšleno samozřejmě dohromady), ale hlavně stále krásně interpretující mimořádné Petrovy písničky. V pátek mě hodně bavilo sledovat, jak šlusující **Jaroslav**

Samson Lenk

chytře staví svůj recitál a jak si vodí diváky na provázku, a rád jsem si poslechl nadšeně přijímanou

Nadů Urbánkovou

s doprovodem

Bokomary

, stále dobře zpívající, jen s uváděním občas na hraně vkusu. V sobotu zahráli loňští vítězové

Švédova trojka

a je opravdu k neuvěření, že rodinné trio se všemi omezeními, které to přináší, může být takhle dobré („

to by se to rozhodovalo, kdyby soutěžili letos,

“ slyšel jsem povzdech porotce). Po nich už to byl většinou (často příjemný) výlet do minulosti:

Klíč kvartet

,

Vojta Kidák Tomáško

nebo konec konců i

Nadoraz

, povedená a veselá tečka na závěr soboty se pro mě vynořil málem ze záhrobí (i když koncertuje vlastně docela často). V neděli hrály kapely asi trochu víc držící prst na tepu doby, ale mezi - no nechci už říkat mladší, ale řekněme „

v nejlepších muzikantských letech

“ - kapely patřil asi jen

Monogram

a

Petr Kocman

s

PK

Bandem. Tím ovšem pouze vypichuji, jaký výběr na festival provedla dramaturgie Porty, naprosto nic nenaznačuji o výkonu ani dojmu z dalších hrajících hvězd folkového nebe: rád jsem si poslechl **Kamelot** s pro mě novým Tomášem Koudelkou Vunderlem (myslím na tomto postu, samozřejmě), stále stejnou (naštěstí) sestavu

Nezmarů

i skupinu

Žalman a spol.

, která zní čím dál víc jako zajímavá country kapela. Letošní zakončení, čili

Hodina H

, bylo koncipováno jako Pocta Zdeňku Rytířovi, řevnickému občanovi a hlavně fenomenálnímu textaři, autorovi 1200 textů, z nichž řada (zejména pro Michala Tučného, ale nejen) mířila k „našim“ žánrům. Zavzpomínala manželka

Helena Rytířová

, zazpívali si

Petr Kocman

,
Lenka Filipová

,
Radek Tomášek

,
Tereza Černochová

,
Ondřej Hejma
a jako hlavní hvězda

Václav Neckář
a kompletní

Bacily

. Inu – proč ne, poslouchalo se to pěkně a Zdeněk Rytíř si to jistě zasloužil, nicméně existovaly i jiné pohledy. „

Popíci se chystají Portu spolknout,

“ zašeptal mi v nerušené chvilce známý folkový publicista. Těžko hádat, ale kdyby mi někdo před tím čtvrt stoletím na Lochotíně řekl, že jednou se bude téměř na závěr Porty zpívat Neckářovo Šalalalalí... no, nevím.

Mimo hlavní linii programu Porty byly dva body. **Drum Circle Petra Šušora** – bubínky a bubnování, kterého se mohl zúčastnit každý, kdo přiběhl k pódiu. Možná trochu úlitba módě, ale bylo zajímavé pozorovat, jak se řevnické Lesní divadlo, kam se vešel slušný počet diváků, najednou zmenšilo, všichni si byli blíž a hráli si... Druhým vstupem odjinud byla novinka – vystoupení vítěze kytarové soutěže SAI,

Ladislava Pazdery

. Mimochodem, druhý v této soutěži skončil Honza Žamboch: škoda, ale flamencem říznutá klasická Pazderova kytara se poslouchala moc hezky.

Pokud vám chybí jména dalších účinkujících na hlavní scéně, je pravděpodobné, že jsem je neslyšel z důvodů buď uvedených výše, nebo že jsem se byl právě v tu chvíli podívat na scéně vedlejší (na nedalekém volejbalovém hřišti), kde soutěžili semifinalisté, a konaly se recitály finalistů.

Řekl bych, že pro Portu jsou charakteristické i chybičky, které by se jinde patrně neurodily: například při slavnostním předávání cen nikdo nezatáhl oponou, hlavním bodem na pódiu bylo rázem zvučení Kamelotu a důstojnosti bylo v tomto ceremoniálu asi tolik, jako při přenášení zavazadel na Hlavním nádraží. (Navíc se poté zjistilo, že když už se Kamelot nazvučil, tak si asi nezahraje vítěz Porty, který si zahrát měl... naštěstí to Roman Horký vyřešil...) Ale charakteristické je i to, že tak nějak moc nevadily, nerušily tu srdečnou atmosféru danou

Milá, až staromilá Porta v lese

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 18 Srpen 2014 21:56

vděčnými a natěšenými diváky, geniem loci úžasného lesního amfiteátríku a podporovanou pohotovými konferenciéry Zdeňkem Schwagerem a Petrem Bohuslavem. Byly to hezké tři dny.

Milá, až staromilá Porta v lese

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 18 Srpen 2014 21:56

Narodni kaak Rusy 2014, 27. – 29. června 2014, Řevnice, Lesní divadlo